

במד"נה

(המשך מעמוד 29)

הלם. כל התלמידים חדרים רצינות למת-חש במוסד, ואינם רוצים לראות באובדן ה-מקום שבו קיוו להשלים את השכלתם האמ-נותית. לפני כשנה תבעו: "אנחנו רוצים אמנות מודרנית". תשובתו הרועמת של ויסקר, במעמד תלמידים רבים, היתה: "אמנות מודרנית תעשו ברחוב אלבני", והוא הצביע לעבר הפרוצות ה"עובדות" על המידרה שכול ביתהספר. כך החלה הנשירה הגדולה של התלמידים הצעירים. המכון מקבל תמיכה, כנראה בהתאם למיספר התלמידים הסדירים בו. כדי למלא את התקן, בעיקבות הנשירה הפיחאומית, וכדי שלא להפסיד את תמיכת המוסדות, הועברו תלמידים רבים מחוגי הערב לחו-בים שמקיים המכון ביפו — ללימודים הסדירים ברחוב הירקון. מרביתם של אלה היא עקרות-בית קשישות שילדיהן נישאו והן מבקשות למלא את זמנן הפנוי בעיסוק כלשהו.

היבט נוסף של הבעייה הוא בניין המ-כון. המוסד מחזיק בניין בדמי-מפתח ב-רחוב אילת 5 ביפו, המכונה "המאגר הכספי". החובבים, הלומדים שם בחוגים פעם בשבוע, משלמים 3,000 ל"י בשנה. שכר-הלימוד ללימודים הסדירים של יום-יום הוא 7,000 ל"י בשנה. סכום גבוה לכל הדיעות. המנהל, ויסקר, טוען כי במכון בין 500 ל-700 תלמידים. כולל בחוגים, אך בפועל נמצאים במקום כמה עשרות בלבד. אם שבמכון באמת תלמידים כ-רבים, המשלמים שכר-לימוד כמצויין ל-עיל, ומישרד-החינוך והתרבות תומך ב-מכון — מדוע הוא נקלע לקשיים כספיים, שלדיברי המנהל אילצו אותו להצטמצם ולפטר מורים רבים?

הבניין הראשי של המכון שוכן במיבנה של בית-הספר העממי גאולה לשעבר, ב-רחוב הירקון 42, והוא מוחזק בשכירות חודשית מהעירייה. דמי-השכירות משולם לא שולמו. העירייה קיימה דיונים עם ויסקר, כדי להעמיד לרשותו מיבנה גדול של בית-ספר שנעזב, על גבול יפו. אחרי כמה פגישות עם מנהל המכון הגיעו אנשי העירייה למסקנה ש, אין למי למסור בניין ששווי 3 מיליון ל"י. ויסקר, מצידו, איים שישו יפנו אותו מבניין בית-הספר הנוכחי שבו שוכן המכון שלו. הוא ייצא בהפגנות.

פשיטת-רגל. בסוף השנה האחרונה הגיע המכון אל סף פשיטת-רגל. וכס-לר, שהוא מנהל המכון וגם יו"ר האגודה העותומנית שלו, החליט לעשות את החש-בונות הפרטיים שלו עם המורים שביקשו לשפר את רמת הלימודים — זאת, כמובן,

אבל במצב הקיים אנו הורסים את עצמנו מבפנים כמו ששום אויב בעולם לא יכול לעשות. שישים אחוז מתושבי שכונות עתיקות ושחשו לא מתגייסים לצבא. באשקלון יש ב-30 אחוזים יותר פשיעה מבכל מקום אחר בארץ. אין כאן לילה אחד שאין בו לפחות 25 פריצות. אז מה מספרים עלי? מספרים שאני חבר שלהם, שאני יושב ושותה איתם ומשחקר. "מספרים סיפורים מלוכלכים עלי. אומ-רים שאני דופק בחורות. עכשיו כשאשתי בבית-חולים. עד איזה כלוך הם מסוגלים להגיע?"

"עוד מספרים עלי. שאני מאיים על כולם באקדחים ובתת-מקלעים. על זה אני מוכרח לספר סיפור: בכל חוג בית שאני עורך באשקלון, שואלים אותי על החברים שלי ועוד כל מיני שאלות. פרו-בוקטיביות, בסופו של אחד מחוגי הבית קם אדם, ניגש אלי ואמר: 'אני נותן לך את קולי רק ביגלל שפעם סיפרו לי ש-אימתי על מישוה במכות. אחר-כך סיפרו את אותו סיפור אבל שאימתי באקדה, ולבסוף שמעתי ממישהו אחר על אותו מיקרה. הפעם כבר סיפרו לי שאימתי בתת-מקלע'..."

נתקה מחיך באירוניה: "אין גבול לסיפורים שלהם. מספרים על הבית ש-מכרתי עם שטח אדמה שגנבתי מהעירייה. את כל הסיפור הזה הפיץ אדם שעבד בעירייה כמוודד והסתכסך איתי. האמת היא שכשהגעתי לבית ברחוב חבצלת, הייתי כל כסא גלגלים, והייתי צריך כניסה מיוחדת. אז בנו לי אותה ליד המוסך של המכונית, שם גם היה הכלב שלי. יום אחד קיבלתי טלפון מאשתי לצבא, שהשכנים מתלוננים על כך שהכלב שלי מפריע ואשתי ביקשה שאקים גדר בכדי לא להסתכסך עם השכנים. לקחתי פועל ואמרתי לו שיקים את הגדר ליד הבית והפועל הקים את הגדר כמה מטרים יותר רחוק מאשר היה השטח שלי. אחרי שבועיים ראיתי מישהו מודד את החצר. הוא אמר לי שהוא מהעירייה ושפלטתי עם הגדר לשטח שלי. הוא היה שלי. בביתו שערבתי בעיריית אשקלון אמרו לי שה-שטח בו מדובר אינו לבניית מיקלט שכונתי, ובנייתם נעז מניעה מצידם שה-גדר שהקמתי תישאר שם. כשמכרתי את הבית סיפרתי לאדם שקנה ממני אותו על הגדר ועל כך שהעירייה עלולה פעם לקחת את השטח בחזרה.

"מספר חודשים אחרי המכירה הודיעו לי שהשטח אינו שלי וביקשו ממני להח-זיר את הגדר למקומה. הוא פנה אלי בבקשה שאשלה פועל להחזיר את הגדר וכך עשיתי. בואת למעשה תם הסיפור. אבל ניפחו אותו ועשו ממני גנב, שקרן ואני לא יודע מה עוד."

„אני אציל

את אשקלון!"

בקשר לאיזמים על אנשים שלא תללות את תמונתו של קרן בע-סקיה אומר נתקה: "אני כזה אדיום. שאתן את ידי למעשה כזה? אני מודה שקיימת אפשרות, לפחות היפותטית, ש-האנשים שלי, הנאמנים לי ללא גבול, רוצים לעשות משהו למעני ואז הם מאיי-מים על אנשים. אבל זה לא נראה לי סביר."

הסיפור האחרון שמתהלך עלי בעיר, הוא הצל"ש שלא קיבלתי ופירסמתי כאילו כן קיבלתי. אני לא צריך להסביר מה זה עיתונות. יש לפעמים טעויות. בראיון שהיה לי עם עתונאי הוא כתב שקיבלתי את עיתורי העוז והמופת. במקום לכתוב שהומלצתי לקבלם. זה הכל. אני השת-מתי במאמר זה לצורך תעמולת הבחיר-רות שלי אבל במקום שהיה כתוב, קיבל את עיתור העוז והמופת שיניתי ל'הומ-ליץ'. איזה פשע עשיתי?

"אני כולם האדם המושמץ ביותר באש-קלון. היום יודעים שאני בעל הסיכויים הטובים ביותר לזכות בתפקיד. אך כל ההשמצות לא תעוררנה. על אפם וחמתם אני אהיה כאן ראש-העיר. אני האדם היחיד שמסוגל להציל את אשקלון מהת-דרדרות ולהעלות אותה על המפה האר-צית והבינלאומית."

איתו יריבו של נתקה במירון לראשות-העיר, סרב להתייחס לשיטת יריבו ולאיומים. תומכיו טענו: "לא צריך לענות לנתקה. מספיק לתת לו לדבר". בעילום-שם היה אחד מהם מוכן להתנבא: "אם נתקה יהיה כאן ראש-עיר תהיה אש-קלון עיר שקשה יהיה לחיות בה. עיר זה לא צבא. עיר אי-אפשר לנהל בפקו-דות ובאיזמים."

תלמידות מצוירות ב"מכון אבני"

האם זה תקין?

דקים וחולצה מצויירת — כימעט וגנב את ההצגה בהמשך מישפטה של הדוגמנית שולי חנני. הצעיר, יוסי אבנרי, בעל חנות לצורכי-השמל, הוזמן על-ידי סיגורה של שולי, עורר-הדין צבי לידסקי, כדי לתת עדות אופי על מרשתו.

מעדותו הסתבר, כי הכיר את שולי זמן קצר בלבד לפני שפורסמה הכתבה אודותיה בהשולט הזה. אך למרות היכרותו תם הקצרה והשטחית, שמר יוסי אמונים לשולי כל זמן המישפט והמעצר. הוא התייצב בתדירות ובדיוק מופתי לכל מועד די המישפט. טרח גם לטלפן לפי עדותו ללידסקי, כדי לברר מה מצבה של חברתו. **שימלת-מארחת.** אך לא היה זה האירוע הפיקנטי היחיד המישפט. שולי עצמה המשיכה להפתיע. היא באה למישר פט בשימלת-מארחת שחורה, צמודה לגוף ועמוקת מחשוף. בעת עדותו של יוסי יטבה על ספסל הנאשמים, כחחיוך של מבוכה נטון על פניה. למרות השעה המ-אוחרת היה אולם בית-המישפט מלא מפה לפה בקהל סקרן, שבא לראות מה עלה או מה יעלה בגורלה של הדוגמנית שוכי תה בפירסום בגלל המישפט.

השופט, יעקוב קרמי, החליט די-רשיע את שולי חנני לפי סעיף של שוכשוכ הליכוי-מישפט, סעיף שהעונש המורכב עליו הוא שלוש שנות מאסר. בהכרעת דין מפורטת אמר השופט, בין היתר:

התרשמותי מהופעת הנאשמת בפני-מסירת עדותה, היתה שלילית בכל-הקשור להתייחסותה לדבריה, ואין אני מאמין לה-גירסתה של הנאשמת לא זול בלבד שזכתה להערכת מהימנות שלילית לחלוטין, על פי התרשמותי, הנה היא עומדת אף במבחן הסבירות.

אין זה מתקבל על הדעת שהנאשמת שכחה לחלוטין את השם מגדוזה, לא בעת שקראה את הכתבה (בהשולט הזה) ולא בעת שנאמר לה שוקי מגדוזה הוזמן להעיד מטעם הנתבע.

אין זה מתקבל על הדעת שהנאשמת לא זיהתה את מרת מגדוזה, שרשמה לה את הכסף — 300 ראנד — בדרום-אפריקה.

אין כל הסבר הגיוני לפניית המת-לוננת למיטרה, ואין כל הסבר הגיוני להתנהגותה של הנאשמת לאחר הפנייה למיטרה, אלא אם כן גירסת המתלוננת היא האמת לאמיתה.

ולבסוף, אין כל הסבר הגיוני לגיל-גולים שעברה גירסת הנאשמת, בשלוש ההודעות שמסרה בחקירתה, אלא אם כן גירסת המתלוננת היא האמת.

בסיכומי של דבר, כאמור לעיל, הנני מעדיף ומכבד את גירסת המתלוננת על פני גירסת הנאשמת, שאותה הנני דוחה בשל חוסר-הימנותה...

השופט יעקוב קרמי, החליט די-רשיע את שולי חנני לפי סעיף של שוכשוכ הליכוי-מישפט, סעיף שהעונש המורכב עליו הוא שלוש שנות מאסר. בהכרעת דין מפורטת אמר השופט, בין היתר:

התרשמותי מהופעת הנאשמת בפני-מסירת עדותה, היתה שלילית בכל-הקשור להתייחסותה לדבריה, ואין אני מאמין לה-גירסתה של הנאשמת לא זול בלבד שזכתה להערכת מהימנות שלילית לחלוטין, על פי התרשמותי, הנה היא עומדת אף במבחן הסבירות.

אין זה מתקבל על הדעת שהנאשמת לא זיהתה את מרת מגדוזה, שרשמה לה את הכסף — 300 ראנד — בדרום-אפריקה.

או לראות את רשימת המורים לשנה הנור-כתי, השיב ויסקר: "אשר לתקציב — זה אסור. צריך לפנות לעורך-הדין של המוסד. את רשימת המורים עומדים להכין בעתיד הקרוב." אך כבר כיום ידוע שבמ-קום מורים מעולים קבועים שפורטו, קיבל ויסקר לעבודה שתי צעירות, המדריכות ילדים במוזיאון.

בתערוכת סיום השנה של תלמידי המ-כון, שהתקיימה בבית-האמנים, הופתעו התלמידים לשמוע על פיטורי מוריהם. כשהטיחו בוויסקר בצעקה: "האם גם הצייר הדגול שטרייכמן שותף להחלטת פיטורין זו?" השיבם זה בצעקה: "גם את שטרייכמן אני אפטר!" תעלומה אופפת את פיטוריו של שטרייכמן, שאירעו אחרי שהופיע השנה לשעור אחד ויחיד בלבד. הסיבות שגרמו את התפטרותו הן בגדר סוד. הוא מסרב לדבר על כך כיוון שלדי-בריו אינו רוצה לפגוע באיש.

בתגובה על המכתב ששלחו המורים שפוטרו למישרד-החינוך ולעיריית תל-אביב, אירגן ויסקר מכתב של צוות המורים הנוכחי באבני, החודים למישרד-תיהם. על המכתב התומים גם השרת של בית-הספר, והמוכירה הנומנית.

בשבוע שעבר הוחלט להקים ועדת-חקיר-רשוכ של המורים, מכל מקום, ברור דבר אחד: המצב, כפי שהוא, אינו יכול להיר-משך. מכון אבני חייב לעבור שיודר-מערכת רציני, או שיוקם תחתיו בית-ספר-תל-אביבי חדש לאמנות, שיתנהל בצורה נאותה תחת פיקוח ציבורי. יוזמות בתחום זה כבר קיימות.

זוהי ההודמנות לעיריית תל-אביב להור-כיה, זו מעבר לסיסמות של בחירות היא מסוגלת גם להתערב מעשית, ולעשות למען האמנים-שבדרך ולמען דמותנו ה-תרבותית." סיכם אחד התלמידים.

מישפט

השופט לא חונן

ביצד נימק השופט את

גזר-הדין, ששלח את

הדוגמנית שולי חנני

לשלוש שנות מאסר

יש לי הרבה מאד בחורות שאני יוצא איתן, אבל עם שולי מאד אהבתי להיות. כשאני נמצא איתה, מבחינה אינטלקטו-אלית מעולם לא עשתה משהו שהייתי מתבייש בה. תמיד נהניתי להיות יחד איתה, בחברה מסוימת. הייתי גאה בה. כל פעם, כשהיינו לבד, דיברתי איתה הרבה. נפגשנו כימעט יום-יום, ואני מוצא עצמי אשם במה שהתפתח. דיברתי איתה הרבה על הכתבה בהשולט הזה. יש לי הרגשה שדחפתי אותה להגיש תביעה, כדי להוכיח לי שמה שכתוב עליה לא נכון. אמרתי לה: מאשימים אותך פה וכן. זה לא יכול להיות שאת לא מגיבה על דבר שאין לך שום קשר איתו. אילו היו כתבים עלי, הייתי משקיע את כל הוני לטוהר את שמי."

מנהל מכון ויסקר

דיקטטורה

על גבם של התלמידים, הוא הוציא מיכ-תבייפטרין למה מורים. בטענה של חיסכון, אך צריך קם לקח תחתיהם מורים אחרים מן החוץ, למרות שהוא עצמו טען שכמה מן המורים שפוטרו עבדו-תמורת משכורת זעומה שכמוה כהתנדבות.

הסתרת תקציבי בית-הספר ותקציבי ה-הוצאה מן המורים והתלמידים שבי-לדעתם, הדליקה אור אדום אצל דים, שמרירותם גברה והל-האחרונה, לשאלה האם ציב, בפרוטוקול...